

17. „Tohodla wuńdźće z jich srjedźiny a wotdźělće so, praji Knjez, nječisteho so njedótkajće.“

Is. 52, 11.

18. „A ja přijmu was, a budu wam wótc, a wy budźeće mi synowje a dźowki, praji wšohomóeny Knjez.“*

Jer. 31, 9.

STAW VII.

Japoštoł wopisuje, z kak wulkej lubosću Korinthskich přewodža, kak wulke wjeselo je nad jich porjadnym žiwjenjom měł w swojich ćežkich horjach a kak wjele dobrego je přinjesła zrudoba, kotruž běchu z jeho lista zhonili.

Hdyž mamy nětko tute slubjenja, najlubši, wučisćejmy so wot wšeje nješwaranosće čěla a ducha, dokonjejcy swjatosćenje w bohajosći.*

2. Wobejńće nas; nikomu křiwdy nješčinichmy, nikomu nježeškodźichmy, nikoho njezjebachmy.*

3. Njepraju to wam k wotsudženju; sym wam prjedy prajił, zo sće w našich wutrobach w smjerći a w žiwjenju.*

4. Wulka je moja dowěra k wam, wulka khwalba nad wami; * napjelnjeny sym z pokojenjom, nadobynam na radosći we wšej našej česnosći.

5. Přetož tež, hdyž do Macedonije přińdžechmy, njeměješe wotpočinka naše mjaso; ale wšu česnosć smy čerpjeli, zwonkownje wojowanja, znutřkownje strachi.*

6. Ale Bóh, kiž ponižnych pokoji, spokoji nas z přikhadom Tita.

7. Tola nic jeno z jeho přikhadom, ale tež z pokojenjom, z kotrymž bu nad wami pokojeny, jako nam wozjewješe waše žadanje, wašu zrudobu, wašu horliwosć za mnje, tak zo čím bóle so wjeselach.*

8. Přetož hač runje was zrudźich z listom, njewobžaruju to; hač runje běch to wobžarował, dokelž widžu, zo je was tamny list, byrnje na khwilu, zrudźil,

9. Wjeselu so tola nětko, nic zo bušće zrudźeni, ale zo bušće zrudźeni k pokuće. Přetož bušće zrudźeni po Bohu, tak zo w ničim přez nas nješkodowašće.*

10. Přetož zrudźenje, kotrež je po Bohu, skutkuje stajne nakazanje k spomóženju; zrudźenje swěta pak skutkuje smjerć.*

11. Přetož hlej, tuto waše zrudźenje po Bohu, kak wulku horliwosć skutkuje? haj zamolwjenje, haj rozhněwanje, haj bojósć, haj žedźenje, haj zahorjenje, haj

18. Ze słowami, kotrež Isaias israelskemu ludaj w Babylonskej přebywacemu praješe, žada sebi Pawoł, zo bychy křescenjo so dźělili wot pohanow a jich nječistych skutkow, potom budźe Knjez sam jich wótc a zastaraćeř, kaž bě to něhdy slubjene israelskemu ludaj.

VII. 1. Dokelž su slubjenja, na kotrež Pawoł w poslednich rjadkach spomina, w křescanstwje so dopjelniše, a Bóh mjez nami khodźi, tuž dyrbymy cyle čisći być a w swjatosći přiběrać. — 2. t. r. wzmiće nas do swojeje wutroby, lubuje nas wutrobnje; njejsmy nikomu křiwdy činili ze skaženjom wučby, nikomu škodźili ze złym přikhadom, swojeho časneho wužitka smy njehladali, jakož to naši přećiwnicy činja. — 3. Nječijnju wam poroki, jako bych sebi myslil, zo je što mjez wami wo mni rečał, jako bych komu křiwdu činil, njesudžu was zle, dokelž sym wam prjedy prajił, zo sće w mojej wutrobje, zo was lubuju, tak zo w smjerći a w žiwjenju ze mnu zjednoćení wostanjeće. — 4. Směm was dla so khwalić, wašeje poslušnosće dla, z kotrejž sće moje napominanja přijeli. — 5. Nic jeno w měsće Troas, ale tež w Macedoniji njeměješe moje mjaso, t. r. ja jako čłowjek, kotryž je na swoje přinarodžene mocy pokazany a na Božu pomoc njedžiwa, ale zwonkownje mějach wojować ze wšelakimi přećiwnikami, znutřkownje mějach wulke starosće, a strachi wo wšelake křescanske wosady. — 6. 7. Titowy přikhad, za kotrymž žadach (hl. 2, 13), a dobre nowinki, kotrež mi wo was přinjese, zwjeselichu mje, hdyž zhonich, kak za mnu žadaće, kak wobžarujeće, zo sće mje zrudźili a kak sće nětko za mnje zahorjeni. Tež Titus, kiž bě ze strachom do Korintha šoł, bu spokojeny nad tym, štož tam widžeše. — 8. 9. Hdyž was tež zrudźich z krutymi porokami, kotrež dyrbjach wam w lisće činić, njewobžaruju to nětko, byrnje je před Titowym přikhadom wobžarował, zo was zrudźich, dokelž so bojach, zo by mój list zrudne scěhwki mjez wami měć móhl. Nětko pak wjeselu so, wot Tita slyšawši, zo je waša nakhwilna zrudoba wam k spomóženju byla, k nakazanju. Waša zrudoba wukhadža z Boha, wy sće spóznali, zo sće ze swojim prjedyšim zadžerženjom Boha rozhněwali, a to bě k vašemu nakazanju; tak njeměješće škody, ale wjele wjac duchowny wužitk z našich porokow. — 10. t. r. štož Boha dla so zrudźi, zjewi hižo počatk lubosće k Bohu a to so Knjezej spodoba; zrudoba, kotruž swětny čłowjek čuje, nastawa jeno swěta dla, zo swětně kubla jeho wopušća, a tajka lubosć plodźi smjerć, a to čětnu, dokelž čělné mocy slabi a skónčnje mori, a potom duchownu, dokelž k hrěcham wjedže.

20*